

МАҚСУД ШАЙХЗОДА

ЎЛМАС
СИЙМОЛА
РИМИЗ

БАРҲАЁТ ОРЗУЛАР КУЙЧИСИ

Ўтган йилнинг 24 ноябрида ҳурматли устоз, домла Мақсуд Шайхзода Москвада узоқ даволангач, соғлиқлари ҳам, кайфиятлари ҳам анча тузалиб, ўз таъбирлари билан айтганда «Шаҳри ларзон»га яна қайтиб келдилар. У кишини зиёрат қилгани бордик. Ҳайвоний сўхбатлашдик. Янги режалари, хасталик вақтида ҳам ижодий меҳнатсиз турмуши ўзларига эпп кўрмаганликлари ҳақида мақсудона мутобиа билан сўзлаб, янги ашъорларидан бизни баҳраманд этдилар. Шунда биз шоир ва шоирнинг ижодий сиймоси ҳақида сўз очдик. У киши мана бундай дедилар:

— Ҳа, шоирнинг ўзи ўзи ҳақида тафаккур юритиши бағоят мушкул, ва айни чоғда, оппо-осов. Нега? Шунинг учунки, шоир ўз хислатларини (агарда бундай хислатлар шоирда мавжуд бўлса) баҳолашда жуда мушкул ҳавола қолади. Ахир, бу шоир ўзи куйлаган эзгу инсоний фазилат, яъни камтарликка хилоф-ку! Нега осон деб сўрасиз? Чунки шоир босиб ўтган мураккаб ижодий йўлнинг барча севинчлари ва машаққатларини унинг ўзидан бўлак ҳеч ким яхшироқ тасаввур этиши мумкин эмас.

Биз устоздан «Тошкент оқшоми» газетхонларини янги шеърӣ бадиалари билан хушнуд этишни илтимос қилдик. У киши мамнуният билан рози бўлдилар. «Бир-икки кун ўйлаб кўрай, сиҳатим имконият бериши биланоқ, ўзим редакциянгизга меҳмон бўлиш ниятиданман, ана шунда арузулик бўлса, янги шеърӣ бадиаларини ҳам элтурман», — дедилар.

Кўп афсуски, ноғихоний айрилиқ бу эзгу орзуну рўёбга чиқмоғига моне бўлди. Бугун мутафаккир шоиримизнинг серфайз ва чуқур мазмуни шеърларидан саралаб тузилган бир гулдастанни сиз ҳурматли газетхонларимизга тақдим этмоқдамиз.

МУШОҲАДАЛАР

(ШАРҲГА ҚАРАТИЛМАГАН
ҚАИДЛАР ДАФТАРИДАН)

* Қушиқни шитмоқ билан тингламоқ орасида шатта фарқи бор, гарчи бу сузалар или қарашда маънодоқ калималардай туйилсалар ҳам... Нағман эшитибсану тинглабсанми, деман уни асти англамасан...

* Календардаги ҳар қандай ўн кундан адабий денгада (ўн кунли) исоб бўлмади, албатта. Адабиёт ва санъат декадалари узоқ йилларнинг якуни, буюқ ижодий меҳнатнинг эл олдига кўригидир.

* Шеър билан «нази» уртасидаги фарқини шоирларимиз ҳам, таниқдиқларимиз ҳам аниқлаб олмагунча, «адаб бозоринда сулғин ва ёғон байтлар ҳақиқий юрак поэзиясига гоё бўлиб турғусидир.

* Бизнинг «Классик газалларининг» энг кўли билан 7 байтдан (14 мисрадан) ошмаслигида буюқ ҳиммат бор. Узун шеърларда лирик ҳарорат сўниб кетишини марҳум аждодлар пхчи тушунганлар.

* Оқшомнинг ўз чаралоғини аллалаб ухлатмоғи учун унинг, албатта, санъаткор муганния бўлиши шарт эмас.

* Лоқайдин билан ишланган тош тошланича қолсаеради, аммо меҳр қўйиб ясалган тош нўшиқ бўлиб жаранглайди.

* Хатолардан ибрат олмақ — хатоларга эргашмоқ дегани эмас.

* Шоир суви ва сувинг турли нуришилларини севиб, тасвирлаб тарафун этгани яхши гап, албатта!... У шўх ёғинини, ўйган кўлларини, эрибсавр булутларини, меҳнатнаш арчиларини, асов денгизларини, ифратни булоқларини, интизомли каналларини, танбал ҳовуларини, достонвори дарёларини, нозик шудринларини куйласин, майли! Аммо, эин ҳор, унинг байтлари сувларга тўлиб кетмасин!

* Китоблар бори, муаллифи тиригу, аммо улар ўзлари мурда... Аммо китоблар бори, ҳар ўнгинда, аллақачон ўлиб кетган авторини ҳаёт деб уйлaysан!

* Шоир Н. диди нозини, тилга бой ҳасос ва идрокли бир санъаткор. Аммо, афсуски, унга меҳр туйғуси етмайдиганга ўхшайди. Шунинг учун унинг шеърларида бутунлик (иласик адабиётчилар сўзи билан айтганда «япйорали») йқ. Тўнини киймасдан олдин яхшилаб қоиқиб олиш фойда бўлганидан, шеърини ҳам азоб бўлгандан кейин силитиб, гу-бор ва хаслардан тозалаш ёмон бўлмас.

* Маънодоқ сўзларни ўрнида ишлатиш сўз санъаткори учун фарз. Масалан, луғатларда «одам», «киши», «инсон» синоним сўзден талқин этилади. Аммо жонини тинда шундай эмас. «Беш инсон нелди» эмас, «беш киши нелди» дейилди. «Сен киши эмассан», дейилмайди-ю. «Сен одам эмассан» дейилди. «Кичилкин шундай бўлади» эмас, «одамгарчилик шундай бўлади» дейилди. Тилимизнинг шу товланиб туршида шоир учун не-не битмас-туғамас хазиналар бор!

ХИЁВОН

Шоир МИРТЕМИҒА

Луғатларда ўқигандим болалик чоғим:
Дерхат бўлса агар йўлнинг иккала ёғи
Уни дерлар «Хиёвон»
(йўлчиларга сазбон)...

Умрим йўли бир хиёвон дея ўйладим,
Шу тўфайли боғу чаман куйини куйладим.
Шаҳарларим кўчаларини мен тинмай кездим,
Дарахларнинг сони қадер мисралар тиздим.
Кундузлари хиёвонда пана изладим,
Вежда берган бевафони оқшом кўзладим.
Оқ, ёшлиқнинг оқшомлари ўхшамас тунга,
Ёшлиқдаги тунлар ўзи қовушар тонга.

Оқшом пайти хиёвоннинг гаши ўзгача,
(Зумрад кўзли илк баҳордан олтин кузгача)...
Тобланганда фонусларнинг нури баргларда,
Барглар уни олқишларди шўх чапакларда.
Мен Боқуда, Доғистонда, Дарбанд томонда,
Москвада, Самарқандда ва Андиқонда

Неча ларзон сояларда излар қолдирдим,
Неча ёзу неча созу сўзлар қолдирдим.
Хиёвонлар шор эди хотиротимда,
Балки ҳар бир кўшиқимда, макоротимда.
Яшар эди бўсаларини тўплами каби.

Севгилининг апрелдаги кўйлами каби,
Уйғонсам ҳам унутилмас ширини туш каби,

Мени тушдан уйғотолган сейроқ қуш каби,
Хиёвонлар кўрганманки, ҳавелот йўсун.
Маснавийнинг байтларидек хушбичим, узун...
...Аммо толе мени доим эркелемади,
Баъзан замон йилни-йилга ҳеч уламади,
Ноумидлик шайтонда,
Умид ўлмас инсонда.

Кўмилганда гаразларнинг бадбахт амали,
Шеъримга ҳам келиб қолди янграмоқ тали,
Чикиб қолдим Ветанинг кенг хиёвонига,
Хиёвонки, элтар ёруғ нур давронига,
Аммо энди бу хиёвон ўлчовли эмас.

Кўча эмас, боғча эмас ва ҳовли эмас,
Якка толе офтоби бир оқшом кўкөр,
Елғиз умр хиёвонни бир кунни тугар.
У ё денгиз ёқасида адо бўлади,
Е шадарнинг орқасида битиб қолади,
Е товларнинг этгаида охира етар.

Мисли бахши эртаида монорё битар,
Аммо тарих хиёвонни битмас уфқда,
Башар ўзини тарихга кўймайди нуқта,
Зехини шў тушунча
Келмади осонликка.

Қиссамга чин гувоҳ, боқ —
Соқларимга тушган оқ...

ШОИР ҚАЛБИ ДУНЁНИ ТИНГЛАР...

Шоир қалбини дарчаларидан
Кириб келар турли овозлар.
Ер юзининг кўчаларидан
Кундузидан,
Кечаларидан —
Келар унлар — дилга

Анҳор бўйи, оқшом ҳамрозида
Оқшомларнинг пичирлагани,
Гуркистониинг боғчаларидан
Жоний ўлиб ёр дуғондан
«Жоник!» дея шивирлагани,
Мўғилстон боз-қирларидан
Аргуҳоқлар дукрлагани,
Эльбурсининг бағирларидан
Гулаханларнинг гуриллагани,
Зағиборда найинг куйлари,
У куйларда гуркирар очиб
Қалашир муҷоҳиднинг бўйлари,
Шундай хидки, куйки ва аччиқ,
Оқ англайман, сизда оҳанглар,
Африқанинг қаҳри жананглар.
Жазирда барбар қизининг

Кўкрагидан қайнар нола-оқ,
Эсин, унинг шу поласининг
Ҳатто, ранги қора,
Сим-сўх,
Изирибдан Бағдод нағмаси,
Оқиб келар дилга ҳаммаси...
Шоир қалбини дарчаларидан
Кириб келар турли товушлар,
Гуркистониинг боғчаларидан
Кўп ёнли, куйли товушлар,
Дўстлик ели ширин визиллар
Юрар,
юрар шўх етти йиллар,
Янги-янги босиб манзиллар,
Мирзачўлда тупроқ ўпириб
Тракторлар чаққон пиширар,
Любанида тодиа ўтириб
Тонгли қулаб хўроз қичқирар.
Лешия номли атомоҳонинг
Босимидан музлар тарсиллар,
Маррастега етган чапарон
Суяниб ҳам толиб ҳарсиллар.

Шоир қалбини дарчаларидан,
Талай товуш келиб киради,
Худди борлиқ парчаларидан
Яратилар дунё сурати.
Тошуларнинг кичик, улугу
Тошуларнинг ҳиди
Бўйиб бор.
Тошуларнинг совуқ, илғи,
Тошуларнинг ранги-рўйи бор.
Шоир эли шундан ланқалар,
Улар келар сўрамай рухсат,
Ижозатга, ахир, не ҳожат!
Зотан,
Рухсат бермай кўрсин-чи!
Шоир агар бермаса жавоб,
Жабрин тортар ўзи биринчи,
Шумшук бўлиб қолади шу тоб,
На саломлар унга, на хитоб.

Шоирнинг адо бўлади,
Қўлоқ битиб куйриб таъбия,
Нашуълардан жудо бўлади,
Сўз кўриган бир чашма каби.
Йўқ,
Тошулар бутун оламдан,
Сувдан,
Ойдан,
Қишдан
Кўклардан
Дийёрлардан, азиз ўлкадан
Хуш келгайлар шоир дилга.
Гузаллиқнинг иш артелига
Кўп хилма-хил бўлса товушлар,
Шунча ортар яхши ташвишлар,
Ва шоирга шеър ёзилар.
Ҳаво кирмас мангу бер хона,
Гуркистонда гариб соғона.
Соғона — қалб! Кимга керак у?
Ахир, шоир ҳали тирик-ку!

БОҒБОН

Пешонада қадим ақиқлар,
Кўзда аён тупроқнинг сирин...
Эшитишнинг билгандан бери —
Ариқларнинг нағмасини тинглар,
Ҳаёлида юзлаб гул-неқчи,
Хар меванинг асда лақаби,
Еш дарахлар мисли келинчак,
У меҳрибон қайноти каби.

Кеча ая илк баҳор кунини,
Ул ўтгади нозининг ибратини,
Улвантириб ер билан уни,
Бу ниқонинг ёзи хужжати:
«Мен емасам балки мевасини,
Аммо дилда ёнмоқ хавасини
Босолмайман... Боболар энқан
Дарахлардан фарзандлар еган!».

Вобгонларда шу одат экан,
Фарғона, ВОДИЛ.

МЕНИ АКА ДЕЙДИЛАР...

Қўшиқларда, олишувларда-
Ҳангомлада ва ашулада,
Утиб кетди ёшлик инилари,
Кўп хижматлар янғиди келлада,
Кендим шундай уни чўлини,
Сакраб кетдим чорак ардан,
Янқилдида ўтигча ҳаёт,
Айрилмадим нозли шеърдан!
Кунларимни олдим елгача,
Борим карвон билан йўлимдан,
Тўхта, дедим, мусул кунларга,
Чопди кунлар жанговар-хандон.
Тўхтамади замон дәрбеси,
Аммо дилда ўзанди бўйим,
Кунлар ордан, ўзанди бўйим,
Созу сўзват мавзун эмас,
Кишилдириб ўйлаган ўйим,
Недир, недир ҳаёт мантики!

Уши, қарши қонуни нега!
Кўпларини мен ака дер эдим!
Энди мени дейдилар ака!
Шундай ўта умр йиллари,
Тўқинларда кўтардим сөз,
Кўйтмадим толган қадим-ла,
Узим қилдим шамолни пешвоз,
Энди мени ака дейдилар!
Сонлар аор синган оқ тала,
Леккин ҳар кун янғидир ҳаёт,
Бўғизимда яшайди ялла,
Тондим ўзим тўғилган йилдан,
Тондим, ҳатто, ойдан, ҳафтадан,
Менга керак Толстойча умр,
Димоқча уради гуллар атрини,
Чинор қадар ашамакман.

ЭШИТ!

(Х ОЛИМЖОН ХОТИРАСИ)
Индирган-сан сени тобутда
У охириг манзилнигча биз,
Билсанамки, габли минутада
Кайси кунни эсладим? Эсин...
Бир кун эди, узоқ сафардан —
Кайтан эдинг бахтир, хандон,
Кўнчиқлашиб, ташла лаб билан —
Улиқонданг инимиз у он,
Шу паршон хавла-ла, — аттанг —
Қарар эдинг лабингга эини,
Оқ, нахотини, бу кун дафъатан
У сўзлом дудонлар тинди!
Мен ҳам олиб бир сиқини тупроқ
Мозорингга ташладим: одат!
Ўйларимдан, оқ азиз ўртоқ —
Кун неларини, дилга тўлиб дард,
Мен ўнган у лабларга бу гап —
Ташларман деб, афсуски тупроқ!

ҒАЗАЛХОН ИНСОН

(УСТОЗИМ ХОТИРАСИГА)

Айрилиқ-айрилиқ! Тигли найзасан-
Юракча, фалакка бердинг, ларза сан!
Чанмоқдек бир зумда поралаб
Кетдинг.

Мунаввар дилимни қоралаб кетдинг...
Нўд, рози эмасман худкингга ажал,
Чамамда адашиб қолдинг сен бу
Ғал...

Қизмат давронга лойиқ инсонини,
Гулазарлар яратган содиқ борбонни —
Маҳв этдинг бемавруд, ноҳан,
Бесабаб...

Қилмишинг бир умр юрамиз қараб...
Пушаймон қилмади, афус,
Пушаймон...
Кўшиқдан пушаймон барилласа жон!
Ишонгим келмайди машўм

Ниятинг кўчириб бўлмади дафтарга,
Наҳотки қўлингга қолди довонинг.
Наҳотки узилди қўшиқ, бағтининг!
Юмганин кўз ойнак тўқдан

Бержитма кўнглингини хазинасини!
Ўқиб бер бир даста лиғи шеъринини,
Омуқта қилинган ақду меҳринини...

Бехаё шоирдан юрт бўлди жудо...
Юракча, фалакка фанат: «Алидо!»
Узилмас давронга жўр бўлган соам,
Даврда жаранглар мағрур овози...

Қалбда бўлоқдай гапи кўп эди,
Ғашавини топилмас файласуф эди,
Хусусан шеърда ягона эрди,
Мушкулдан очинди мардона эрди.

Хар шеърди ҳар сўз-юрак кўзгуси,
Хар нобб асади-халқнинг ордуси,
Шарафлар келтирди Эбенкисонга,
Марсия керакмас бу зўр инсонга!

Устозим! Улугбек халқи қонингда,
Устозим! Навоий Шарқи бошингда...
Дехқону, илчи-ю олим, ароб ҳам,
Шеърингга нур берган саҳий офтоб ҳам,
Қўшиқдан ўтмакда ризолик айтиб...
Тўқинлар кетидан тўқинлар қайтиб...
Одамлар денгизин чаққатар тинмай...

Инглайди қанг, дутор, гижжак сато,
Най...
Ўғди бошин эғиб Жалолиддин ҳам —
Уша Шўкур Бурҳон, мағрур боши
ҳам.

Барҳаёт қолади достонимизда,
Барҳаёт қолади давронимизда,
Барҳаёт қолади таронамизда,
Барҳаёт қолади ҳар хонамизда,
У пайдо бўлади остонамизда,
У пайдо бўлади Фарғонамизда...

Тошкент кўчаларини кезиб юради,
Дўстларнинг севгини севиб юради,
Димоқча уради гуллар атрини,
Будбулалар такрорлар Мақсуд сатрини...

У сўзга чиқайди қурултойларда,
У сўзват қуради сўлим жойларда,
Мирзо Улугбекдек фидокор ўғлон,
Халқига меҳрибон, вафодор ўғлон,
Инсонлик тоғини тутган озода —
Барҳаёт қолади Мақсуд Шайхзода!
ЕНГИН МИРЗО

20 февраль, тонг.

ҚАРДОШЛИК РУБОУЙЛАРИ

Қардошлик — кўнглилар аро кўпириндир,
Кўзаларнинг соқяси нозик киприндир,
Тиллар ҳар турли-ю, тилмоқ керак-мас,
Ҳар тилда беш бурчақ қолдуз табриқлар.

«Салом» битта сўзини жавобсиз қолмас,
Ҳеч қайси тарозини тортолмас,
Юрак саломига «али» деганлар —
Юракдош, шу учун ёт деб аталмас.

Гарчи ҳар кишининг бўлак бахти бор,
Гарчи ҳар ўлганинги ўз пойтхти бор,
Аммо харитада қизил юртларнинг —
Бир дили, бир эли, битта вақти бор.

ҶАНИ УЛ?

(ШАҲИЗОДАГА)
Таваллуд айлади Кўр соҳилда,
Аллалар тинлади азиз чинордан,
Шоир деб таниди ўзбек элига,
Кўрмоқда мелади дўстлар йироқдан.

Наҳри Кўр шоир-ла бўлсам деб ҳамроз,
Жўш ундо қирғончи савар-беомон,
Чинордан сўроқлар: «Қани ул шўх соо,
Қалбларга ўт солган-шоирни замон?»
Икхёр РИЗО,
озар шоира.

СИЁҲДОНИМ

Қора кўз ошнам, эски сирдоним,
Ҳамиша мўралаб боқасан менга,
Бирга кўп ишладик, эй сиёҳдоним,
Ухламай-ухламай ўхшасан тунга.

Байтларнинг ҳарфи-ю, ҳар бир нуқтаси —
Меҳнатнинг теридан томган қатралар,
Хар қатра — кўз билан туш омиқтаси,
Сен билан ўртада бор хотиралар.

Топилмай қолганда гоҳо қофия,
Қоғоз чеккасига тизиб рўйхатлар,
Қанотли сўзларни уяма-уя —
Ақтариб овладиқ, топдик луғатлар.

Шу узоқ йилларда қора чашмангдан
Оққан сиёҳларни ўлчасак агар, —
Кўлласам классик муболага ман —
Дер эдим: тенг келар Қора денгизга!

Ҳали қиладиган ишларимиз кўп,
Ҳали сиёҳдоним, қуримайсан тез,
Ҳали мавзулар бор йилгилан тўп-тўп,
Ҳали қаҳрамонлар кутиб турар кез.

Ҳали бор қаърингда мен ёзолмаган
Ўтти сарлавҳалар, сўмас гоғлар,
Балки, кўра туриб мен сезолмаган —
Нотаниш ташбиҳлар ва ҳикоялар.

Сиёҳдон, замонга бизмиз жавобгар,
Йўқса, иккимизга ҳақли тап тегар,
Шу учун шоирга йўқ тиним кунини,
Йўқ унга отпуска, хасталик узрини.

На дуб ва омад ардоқлар уни,
На илҳом парисини ниёзи-назрини...
Уйда ва курортда, йўлда — юришда,
Ва, ҳатто, ҳаммомда, ҳаттоки тушда,

Шоирнинг калласини ишхона дегини,
Юрғини бошига дугона дегини!..
Одамлар, ниятлар ва ҳодисалар
Дейдики: ярашмас сенга беғамлик!

Кунлар эшик қоқиб, ёзини! — десалар,
Икки кўл, бир умр қилад қамлик.
Сиёҳдон, омон бўл, илҳан ҳамдамим,
Ишонки, сўққабаш бўлмагайсан ҳеч!

Сени кўп безовта қилди қаламим,
Сен йўлга чиқиб тўқдан дийёрдан
Нотаниш шаҳарга кўчиб
Кетгандек.

ЎЗИМ ҲАҚИМДА ИККИ ОҒИЗ СЎЗ

...Мен агар азиз китобхонларимга, ҳали өлиф-
бони эгалламасдан олдин шеър яратганман, деб
айтсам, улар балки менинг бу гапимни ё ҳасил,
ёхуд киноий маънода бир муболагадир, деб талқин
қилишлари мумкин. Аммо бу чин гап. Менинг
отам раҳматлик (ўз замонасининг илғор зели-
сини доктор) одатда болаларга шеър ўқиб берав
ва кейинча айрим сўзларини айтиб бериб, шу сўз-
га месо қофия топишни бизлардан талаб қилар
эди. Ибодий ҳам вази оҳангига қулоғим ўрганиб
кетиб, мен беш яшарлигимда 8—10 мисрадан
иборат бир «масал» тўқитганим эсимда. Албатта,
муайян фикр ва сюжетдан холи бўлган бу «ма-
сал» ёри билан олмавоқ ҳақида тўқилган эди. Ҳар
қалай, шеърга муҳаббат умримнинг илк йиллари-
дан бошлаб қонимга, қалбимга, фикримга сингиб
кетганини журват билан айта оламан.

Ҳозир, қўлга қарасам, Тошкентда бир вақт-
лар қачиб турган «Шарк ҳақиқати» газетасида
биринчи шеърим «Тракторнинг босишга
(1929) 34 йил бўлди. Аммо шеър ва шеърнинг
булган илҳос ва мафтунлик ҳазомо эсинча!..
Албатта, шоирнинг ҳамма ёзган асарлари бир
даражада яхши бўлиши амри маҳолдир. Лекин,
фирқимча шоир ўз ёзган асарларидан доимо
каноатланмаслик хиссини «юшчи шарт. Мен, шахсан,
доимо бирон шеърни ёни достонини тугаллаб, бир не-
ча кун ўқимай ташлаб кўйман ва кейинроқ ўқиб
кўрсам, баъзида аллақандай норозилик туйман.

Менга шундай туюладики, кўнчилиги асарини ё-
ганимдан кўра-дурустроқ ешишни қўлимдан кел-
лар эди. Аммо, афсуски, тайёр асарини, турли
сабабларга кўра, бутунлай йиртиб ташлаб ўша
мавзуда тамомилан янги бир асар ёзиш ҳазима
вақт мавзосар бўлавермайдим.

Мен, бизнинг ўзбек совет поэзиямизда, «ёши
катталар» деб аталган шоирлар авлодида мансуб-
ман. Бу авлод 20-йилларнинг романтик ҳавосида
қад кўтарган, 30-йилларнинг қуришч маъракаси-
да лишиққан, 40-йилларнинг жанг синовида суя-
ғи қотган ва 50 йилларнинг тич ижод муҳитида
активлик қўрқатган авлодлар. Бу авлод комму-
низм қурилишига тўташиб кетган 60-йилларнинг
буюқ илҳомбахш вазибалар билан йўшайтган
«ёши гвардия»ни ташкил этгади.

Бу авлоднинг бир аъзоси бўлган мен ҳам 23
та йилин шеърӣ тўқилларди нашр эттирдим. Ўз-
бек тупроғини қайтадан энқан илк тракторлар-
нинг мадҳисидан бошлаб, фаза йўлларини айла-
нувчи олтин кемаларданг савёҳларини тарафун
этишгача барча муҳим ҳодисалар, халқимизнинг
меҳнат қаҳрамонлиги, партиязининг улдувор
шоирлари, кураш ва жанг, озолик ва дўстлик,
бахт ва алам, юртнинг гўзал манзаралари ва ин-
соннинг маънавий жамоли менинг қааламимга ши-
но, дилимга мазмун бўлиб келди.

Шоир биринчи галда ўз ватанининг граждани,
халқининг хизматкори, партиязининг даствидир.
Инсон рузини тарбиялаш, одамга яхшилик унсур-
ларини қўлайтириш, халқда гўзаллик ва нафосат
туйғусини янада баланд даражага кўтариш, ком-
мунизм илҳисини тайёрлаш, совет санъатининг
муқаддас вазифасидир.

Бу муқаддас вазифага мен ҳам ўртоқларим қа-
торида бир қатра хисса кўшган
бўлсам, деман, дунёда беҳуда
яшаманман деб ҳисоблашга
ҳақким бор.

ТОШКЕНТ
ОҚШОМИ
1963 йил.

